

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. III. Solus Sacerdos est validus minister Sacrificii novæ Legis. Laici in
vero sensu, licèt minùs propriè, dicuntur offerre Sacrificium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

17. Adhuc dubitas, an Sacerdos quæ talis, sit minister Christi, offerens in persona Christi Sacrificium? Noli amplius dubitare, nec puto Doctorem Subtilem unquam de hac re sic explicatâ dubitasse. Quid ergo? Dico (salvo meliori) quod Sacerdos etiam sit & verè dici possit (estò secundariò & minùs principaliter) minister Ecclesiæ; quatenus videlicet per Sacramentum Ordinationis consecratur Deo, ut in Ecclesiâ, & pro Ecclesiâ, id est, nomine Ecclesiæ offerat Sacrificium Deo, quod ipsa, considerata ut est corpus aliquod politicum, per se non potest offerre.

Meritum Sacrificii hodierni est finitum. Porro an Sacrificium acceptetur ratione voluntatis Christi, an magis ratione voluntatis Ecclesiæ generalis, de quo ibi disputat Scotus, quidquid dicatur, constat meritum Sacrificii, quod quotidie offertur, tam in persona Christi, quàm nomine Ecclesiæ non esse infinitum, ut infra latius examinabimus.

Modò inquirò, an solus Sacerdos sit minister hujus Sacrificii. Pro responsione erit

CONCLUSIO III.

Solus Sacerdos est validus minister Sacrificii novæ Legis. Laici in vero sensu, licet minùs propriè, dicuntur offerre Sacrificium.

18. Ratio primæ partis est manifesta; quia solus Sacerdos est validus minister consecrationis Corporis & Sanguinis Christi, in qua consecratione, & quidem solâ, juxta superius dicta, essentialiter consistit Sacrificium. Idem ergo est minister Sacramenti & Sacrificii, scilicet Sacerdos ritè ordinatus, de quo ad propositum nostrum Doctor Subtilis 4. dist. 13. q. 2. n. 3. Conscire, inquit, Eucharistiam ut principalis causa, nulli potest competere nisi soli Deo: licet ut causa instrumentalis, vel, ut magis propriè dicam, ut minister potest competere alicui homini: quia sic Deus ordinavit, quod in quibuscumque Sacramentis minister possit esse homo.

Dupliciter autem potest intelligi, ministrum posse consecrare. Vno modo absolute, ita scilicet, quod si attenter facere, facit quod intendit alio modo de posse ordinatè facere. Et hæc distinctio generalis est in omnibus Sacramentis: quia plus requirit ordinatè ministrare in eis, quam simpliciter ministrare.

19. Conclusio loquitur de ministro valido sive de posse simpliciter consecrare, & per consequens sacrificare; ad quam potentiam, teste Scoto supra, Nihil requiritur ultra materiam debitam, nisi minister debitus, ad quem requiruntur tres conditiones, scilicet quod sit Sacerdos: quod possit

profere verba consecrationis; & possit habere intentionem debitam faciendi, scilicet quod intendit Ecclesiâ facere.

Secunda conditio, & tertia sunt communes hic, & in ministrante alia Sacramenta: propter defectum secundo non potest mutus consecrare, propter defectum tertia carens usu rationis non potest consecrare: & eodem modo de baptizando, & conferendo quacumque alia Sacramenta (excepto Matrimonio, quod potest confici à mutò; quia non requirit formam verbalem propriè dictam) sed prima conditio est hic propria, scilicet quod solus Sacerdos potest, & quilibet potest, cui possunt competere illæ duæ conditiones, scilicet prolatio, & intentio. Solus, inquam, Sacerdos, & quilibet. Videamus si utraque pars sit vera.

Prima est contra quosdam Hereticos, qui afferunt omnes Christianos esse Sacerdotes, & habere hæc potestatem, tamen eà uti non debeant, nisi à communitate fuerint deputati.

Sed contrarium definitum est in Concilio Lateranensi, & refertur cap. Firmiter de summa Trinitate ibi: Et hoc Sacramentum (loquitur de Sacramento Eucharistiæ) nemo potest consecrare nisi Sacerdos, qui ritè fuerit ordinatus secundum claves Ecclesiæ, quas ipse concessit Apostolis, eorumque successoribus Iesus Christus.

Sed unde accipit Ecclesiâ fundamentum istius sententiæ interrogat Scotus supra n. 4. Respondet autem; Ex illo verbo Christi: Hæc quotiescumque feceritis &c. Vbi loquitur Apostolis, vel ad minus non nisi Discipulis, quibus in Ecclesiâ ad minus non succedunt nisi Sacerdotes. Apostolis succedunt Episcopi: Discipulis Presbyteri, ut habetur distinctione 21. In novo Testamento. Habetur idem etiam ex illa sententia Pauli I. ad Cor. cap. 10. Panis quem frangimus, nonne communicatio Corporis Domini est? Quem frangimus nos, inquit, scilicet Apostoli & Discipuli eius. Si enim quilibet fidelis posset consecrare, non opereretur aliquem alium alius frangere; sed quilibet posset de suo Sacrificio communicare.

Eandem veritatem non uno, sed pluribus locis docet Concilium Tridentinum. Imprimis sess. 22. cap. 1. & can. 2. verba textus vide supra conclus. 2. in principio. Deinde sess. 23. cap. 1. ibi: Hoc autem (Sacerdotium novæ Legis) ab eodem Domino Salvatore nostro institutum esse, atque Apostolis eorumque successoribus in Sacerdotio potestatem traditam consecrandi, offerendi &c. sacre litteræ ostendunt, & Catholica Ecclesiâ traditio semper docuit.

Eadem sessione cap. 4. sic ait: Quod si quis omnes Christianos promiscuè novi Testamenti Sacerdotes esse, aut omnes pari inter se potestate spirituali præditos affirmet; nihil aliud facere videtur, quàm Ecclesiasticam hierarchiam, que est ut castrorum acies ordinata, confundere. Et infra: Quin potius decernit eos, qui tantummodo à populo aut seculari potestate ac Magistratu vocati & instituti, ad hæc ministeria exercenda ascendunt, & qui ea propriè

20. Heretici affirmant omnes Christianos esse Sacerdotes.

Contrarium definitum est in Concilio Lateran.

Fundamentum assignat Scotus.

21. Eandem veritatem docet Trident.

autlo-

authoritate sibi semant, omnes non Ecclesia ministros, sed fures & latrones, per ostium non ingressos habendos esse. Errores contrarios damnat can. 1. 6. & 7.

22. His accedit communis traditio Sanctorum Patrum & perpetua consuetudo Ecclesiæ. Certè nullum potest proferri ex tota antiquitate exemplum, quo probetur Diaconum, multò minùs Laicum consecrassè Eucharistiam in quacumque etiam necessitate.

Quin imò Diaconos non habere potestatem consecrandi, in antiquissimo Concilio, scilicet Nicæno primo expressè deciditur can. 14. aliàs 18. his verbis: *Pervenit ad sanctum Concilium quòd in locis quibusdam & civitatibus, Presbyteris Sacramenta Diaconi porrigant. Hoc neque regula, neque consuetudo tradidit, ut hi qui offerendi sacrificii non habent potestatem, his qui offerunt Corpus Christi porrigant.*

Confirmantur ex Apostolo ad Hebræos 7. Licet hic nobis usurpare dictum Apostoli Heb. 5. v. 1. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur &c.* Assumptus, inquam, sed à quo? *Nec quisquam*, ait v. 4. *sumit sibi honorem; sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* Numquid in veteri Lege Deus omnes promiscuè vocavit ad Sacerdotium? Quòd si vetus Sacerdotium non omnibus erat commune, quantò minùs Sacerdotium novæ Legis, longè excellentius, debuit esse omnibus commune?

23. Ratio à priori Catholicæ veritatis est voluntas Christi, qui non legitur omnibus indifferenter dedisse potestatem (utique supernaturalem) consecrandi, sed iis tantum, quibus dixit Luc. 22. v. 19. *Hoc facite in meam commemorationem.* Et qui illi, nisi Apostoli, eorumque in Sacerdotio successores?

Ita semper, teste Tridentino sess. 22. cap. 1. hæc verba Catholica Ecclesia intellexit, ut liquiddè demonstrat collatio Ordinis Sacerdotalis, ab ipsis Apostolorum temporibus usitata, non ad alium sanè finem, nisi ut in Ecclesia jugiter permaneret potestas consecrandi & offerendi Corpus & Sanguinem Christi.

Nam, ut rectè notat Dionysius Areopagita cap. 5. Eccles. Hierarchiæ parte 1. *Nec ipse Sacerdos erit, nisi Pontificalibus officiis ad hoc fuerit promotus.* Et Clemens Romanus lib. 2. Apost. Constit. cap. 31. *Laicus omnis sine Sacerdote perficiens aliquid, frustra facit.* Loquitur autem apertè de Sacrificii oblatione.

24. Concluditur hunc discursum verbis ejusdem Clementis lib. 8. cap. ultimo circa finem: *Non enim vel nobis, vel Episcopis adversantur huiusmodi homines (arripientes scilicet ea, quæ sibi commissa non fuerunt) sed omnium Episcopo & Pontifici Iesu Christo Domino nostro. A Moysè enim Deo charissimo Pontifices instituti sunt, Sacerdotes, Levitæ; à Salvatore nostro nos tredecim Apostoli, ab Apostolis ego Iacobus, & ego Clemens, & nobis cum aliis, ne iterum omnes numeremus. Communiter ab omnibus*

nobis, Presbyteri, Diaconi, Hypodiaco, Lectores. Primus igitur naturâ Pontifex est unigenitus Christus, qui non sibi ipsi honorem arripuit, sed constitutus est à Patre, qui propter nos factus homo, & Spirituale Sacrificium offerens Deo & Patri suo, ante passionem nobis solis præcepit hoc facere: *quamquam præsentia nobiscum essent alii, qui in ipsum crederant, sed non omnino omnis, qui credit, continuo Sacerdos est, & Pontificium consequitur honorem.* Post autem assumptionem ipsius, nos oblatio secundum eius ordinationem Sacrificio puro, & incremento, constituimus Episcopos, Presbyteros, & Diaconos numero septem, e quorum numero unus erat Stephanus Beatus martyr, qui in amore erga Deum nobis non erat inferior, quique adeo fide sua pietatem, charitatemque, erga Dominum nostrum Iesum Christum ostendit, ut pro ipso animam tradiderit, à Iudeis domini interfectoribus, sacro percussus. Sed tamen talis ac tantus vir, qui spiritum servens erat, & vidit Christum à dextris Dei, & calcei portas operas, nusquam apparuit iis officiis, quæ Diaconia non conveniunt esse usus, vel Sacrificium obtulisse, vel manus alicui imposuisse, sed usque ad hunc Diaconia ordinem servasse. Ita enim erat datus, ut Christi martyr ordinis dispositionem servaret.

Hæc ideo latius volui referre, ut antiquitate obstruantur ora Hæreticorum, qui cum Coritis & Ozia Rege præter fas præterque Deum voluntatem, Sacerdotium invaserunt, digni profectò ut cum Coritis igne interficiantur, & cum Osiæ facies eorum leprâ aspergantur.

Si autem à me queritur, quod sit fundamentum Hæreticorum? Respondeo, Scripturam malè intellecta. 1. Pet. 2. v. 5. *Et ipsi tanquam lapides vivi superadificamini, domus spiritualis Sacerdotium sanctum, offerre spirituales hostias acceptabiles Deo per Iesum Christum.* Et v. 9. *Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta &c.* Item Apoc. 5. v. 10. *Et fecisti nos Apoc. Deo nostro regnum & Sacerdotes: & regnabimus super terram.* Denique Apoc. 20. v. 6. *Sed erunt Sacerdotes Dei, & Christi, & regnabunt cum illa mille annis. Columnæ solidæ quasi ærefulæ!*

Quas utique confringo & everto unico verbo Magni Patris Augustini lib. 20. de Civitate cap. 10. ubi commentans locum Apocalypsis 20. sic inquit: *Non utique de solis Episcopis & Presbyteris dictum est, qui proprie iam vocantur in Ecclesia Sacerdotes; sed sicut omnes Christiani dicimus propter mysticum Christum: sic omnes Sacerdotes, quoniam membra sunt unius Sacerdotis. De quibus Apostolus Petrus: Plebs, inquit, sancta, regale Sacerdotium. Quid clariùs dici poterat?*

Ergo sicuti non omnes fideles sunt Reges, nisi respectu suarum passionum, ita nec omnes sunt Sacerdotes, nisi latè & improprie in quantum sunt membra Christi, qui est verus & unicus Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech; & in quantum omnia opera bona subinde vocantur Sacrificia, de quo egimus sect. 1. in principio.

Dices

26. Obiectur primò. Luc. 22.

Solvitur Trident.

Explicatur verba Christi: Hoc facite etc.

27. Obiectio 2a. Math. ult.

Ad eandem respicitur.

28. Laici aliquo sensu dicuntur offerre sacrificium, ut ostenditur ex Missa.

Trident.

Dices primò; illa verba Luc. 22. Hoc facite in meam commemorationem Apostolus I. Cor. 11. refert ad sumptionem Sacramenti dicens v. 25. Hoc facite, quotiescumque bibetis in meam commemorationem.

Quidni referret? Nam Christus, teste Tridentino sess. 13. c. 2. In illius Sacramenti sumptione colere nos sui memoriam precepit, suamq; annuntiare mortem. Quibus verbis, nisi illis? Ergo solum hoc precepit: qualis Consequentia?

Certè Catholica Ecclesia semper intellexit illis verbis etiam precepisse Apostolis, & eorum in Sacerdotio successoribus, ut offerrent sive consecrarent, ut patet ex dictis: aliàs nullus esset locus in Scriptura, in quo aut consecratio Eucharistia nobis præciperetur, aut eam consecrandi daretur facultas: quod maxime urget contra Hæreticos, qui nullum cultum divinum, aut Sacramentum admittunt, quod nobis non sit præceptum in Scripturis.

Utrumque ergo præcepit Christus illis verbis; principaliter quidem Sacerdotibus, ut consecrarent & offerrent in ipsius memoriam: secundariò autem sive accessoriè laicis, ut sumerent. Et quoniam Apostolus ibi instruit totam Ecclesiam in his, quæ spectant ad dignam susceptionem hujus Sacramenti, ideo potius illa verba refert ad sumptionem, quam consecrationem. At verò Divus Lucas volens præcisè & absolute referre verba Christi, nullam facit mentionem manducationis aut bibitionis, quod mirum esset, si hæc sola ibi præciperetur.

Dices secundò; pari modo dictum est Apostolis: Hoc facite in meam commemorationem, & : Eantes docete omnes gentes baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, Matth. ult. v. 19. atqui Apostoli non solum baptizant; ergo nec solum consecrant aut sacrificant.

Respondeo Negando Majorem: nam in posterioribus verbis nudum continetur præceptum, non autem institutio aliqua in ministros, quæ antea facta erat, dum adhuc essent laici; constat siquidem Apostolos baptizasse, antequam Christus illa verba ad ipsos loqueretur: at verò certum est non consecrasse, nisi postquam dixit eis: Hoc facite in meam commemorationem. Ratio autem disparitatis est, summa necessitas Baptismi, & maxima dignitas hujus Sacramenti & Sacrificij, quæ ministros digniores requirit.

Nihilominus in bono sensu, quamvis minus proprio, etiam laici dicuntur offerre Sacrificij, ut patet ex variis locutionibus Missæ. Nam primò dicitur: Orate fratres, ut meum ac vestrum sacrificium. Secundò in Canone: Omnium circumstantibus, pro quibus (circumstantibus) tibi offerimus, vel qui (circumstantes) tibi offerunt. Item: Hanc oblationem servitatus nostra, sed & cuncta famula tua.

Teste autem Tridentino sess. 22. cap. 4. Ecclesia Catholica, ut digne reverentè, offerretur Sacrificium

Missa, ac perciperetur, sacrum Canonem multis ante sæculis instituit, ita ab omni errore purum, ut nihil in eo contineretur, quod non maxime sanctitatem ac pietatem quandam redolcat, mentesq; offerentium in Deum erigat. Is enim constat cum ex ipsius Domini verbis, tum ex Apostolorum traditionibus, ac sanctiorum quoque Pontificum ipsius institutionibus.

Contrarium assertentes damnat ibidem eadē, 6. hisce verbis: Si quis dixerit Canonem Missæ errores continere, ideòq; abrogandum esse, anathema sit. Ergo in aliquo verò sensu laici, offerunt hoc Sacrificium, quæ est secunda pars Conclusionis.

Quæris, quis sit ille sensus? Respondeo primò cum D. Augustino (vel quisquis est Auctor) lib. qq. veteris Testamenti q. 46. Ipse semper dicitur offerre, cuius oblationes sunt, quæ super altare imponit Sacerdos, & Saul obtulit hoc utique genere, id est, per Sacerdotem, sicut & nunc offerunt: & David obtulit, & Salomon obtulit, & ceteri similiter obtulerunt, numquid omnes vicem Sacerdotis egerunt? Quamvis enim proprio Sacerdos fungatur officio, ille tamen offerre dicitur, cuius nomine agit Sacerdos, ipse enim impetratur, cuius munera offeruntur: juxta illud Exod. 5. v. 1. Dimittite populum meum ut sacrificet mihi in deserto. Num. 28. v. 3. Hæc sunt sacrificia, quæ offerre debetis. Levit. 23. v. 27. Offerretis holocaustum Domino: ubi sermo est ad ipsam plebem.

Et verò cujus nomine nunc agit Sacerdos, & cujus munera offeruntur? Respondeo, illius specialiter, qui petit Sacrificium pro se offerri, qui ministrat eidem, assistit, & affectu interno se conjungit Sacerdoti celebranti.

Quidni etiam illius, qui procurat panem & vinum ad sacrificandum? Opus profectò piæ & antiquitatis à populo frequentatum: utinam & hodie frequentaretur. Quicumque potum dederit, ait Christus Matt. 16. v. 42. uni ex minimis istis calicem aquæ frigide tantum in nomine Discipuli: amen dico vobis, non perdet mercedem suam. Quantò minus qui dederit calicem vini Sacerdoti in persona Christi? Non dubito quin eà ratione particulariter concurrat cum Sacerdote ad Sacrificium, quod ex illo vino offeritur.

Sanè quòd audientes Missam, ratione quâdam magis peculiari offerant Sacrificium, quàm illi, qui non sunt præsentēs, satis aperte significat Leo Papa Epistolâ 81. cap. 2. præcipiens, Ut quàm solemnior festivitas conventum populi numerosioris indixerit, & ad eam tanta multitudo convenierit, quam recipere basilica simul una non possit, Sacrificij oblatio indubitanter iteretur.

Rationem attexit: Ne his tantum admissis ad hanc devotionem qui primi advenierint, videantur hi, qui postmodum confluerint, non recepti, quin plenum pietatis atque rationis sit, ut quoties basilicam in qua agitur, presentia novæ plebis impleverit, toties Sacrificium subsequens offeratur. Necessè est autem, ut quædam pars populi suâ devotione privetur, si minus tantum Missæ more servato, Sacrificium

29. Quis sit ille sensus? D. Augustini

Exodi 5. Num. 28. Levit. 23.

Qui laici, specialiter, offerant sacrificium cum Sacerdote.

30. An audientes missam

Leo Papa

ff offerre

offerre non possunt, nisi qui primâ diei parte conveniunt. Hactenus Pontifex.

Profecto qui audit Missam, non solum vult corporaliter videre, vel audire, ut patet in surdo & cæco; nec etiam vult tantum corporaliter adesse, quia potest sic adesse, & non audire. Vult ergo cum Sacerdote illud Sacrificium offerre. Nec enim sufficit, quod Sacerdos velit pro me offerre, quoniam tametsi positivè me excluderet, adhuc verè audivissem Sacrum.

31. Quâdam ratione omnes fideles offerunt.

Cæterum generalissimâ ratione omnibus fidelibus attribuitur denominatio offerentium, quatenus sunt membra Ecclesiæ, cujus nomine Sacerdos offert. Siquidem illa quoque Missæ (in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat) verè communes censeri debent; partim quod in eis populus spiritualiter communicet; partim verò quod à publico Ecclesiæ ministro non pro se tantum, sed pro omnibus fidelibus, qui ad Corpus Christi pertinent, celebrentur. Ita Tridentinum sess. 22. cap. 6.

deducitur ex Tridentino,

& convenienti ratione.

Planè conveniens erat, ut Sacrificium, utpote cultus publicus & solemnus, quodammodo naturalis, in omni lege ab omnibus posset offerri per se, vel per manus Sacerdotis, propriè vel impropriè; per se & propriè à Sacerdotibus, per manus autem Sacerdotis, & impropriè à laicis: hi enim nullam faciunt actionem Sacrificio essentiali, ut liquidò constat ex antedictis. Et aliàs sine causa Tridentinum sess. 22. cap. 1. & alibi specialiter diceret Sacerdotes à Christo institutos ad sacrificandum sive offerendum, si æquè propriè laici offerrent.

Sed numquid omnis Sacerdos, bonus juxta ac malus, excommunicatus, præcisus &c. validè consecrat & offert?

CONCLUSIO IV.

Omnis Sacerdos bonus juxta ac malus, schismaticus, hæreticus, excommunicatus, suspensus aut degradatus validè consecrat & offert Sacrificium.

32. Probatur Conclusio ex communi sensu Ecclesiæ, Scotus.

Est communis sensus Ecclesiæ: nusquam enim legitur aliquis Sacerdos veniens ab hæresi vel schismate, vel ob quodcumque aliud impedimentum fuisse reordinatus.

S. Aug. fundato in

Probatur apud Scotum 4. dist. 13. q. 2. n. 2. Nulla ostenditur causa, cur ille qui ipsum Baptismum amittere non potest, ius dandi amittere possit (1. q. 1. cap. 97. quod desumptum est ex Divo Augustino lib. 2. contra Epistolam Parmeniani cap. 13.) Ergo à simili, qui Ordinem Sacerdotalem

amittere non potest, nec ius conscientiam amittere potest; sed nullus Sacerdos potest amittere potestatem sacerdotalem, quia character est indelebilis; ergo &c.

Sanè characterem Sacerdotii indelebilem esse, nimis apertè definit Tridentinum sess. 7. de Sacramentis in genere can. 9. Si quis dixerit in tribus Sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine non imprimi characterem in anima, hoc est, signum quoddam spirituale & indelebile, unde ea iterari non possunt, anathema sit.

Et specialiter Sacerdotem non posse amittere suam potestatem clarissimè docet sess. 23. cap. 4. dicens: Quoniam verò in Sacramento Ordinis, sicut & in Baptismo, & in Confirmatione character imprimitur, qui nec deleri nec auferri potest: merito sancta Synodus damnat eorum sententiam, qui asserunt, novi Testamenti Sacerdotes temporariam tantummodo potestatem habere, & semel ritè ordinatos, iterum laicos effici posse, si verbi Dei ministerium non exercent.

Hinc can. 4. Si quis dixerit, per sacram Ordinationem . . . non imprimi characterem, vel eum, qui Sacerdos semel fuit, laicum rursus fieri posse, anathema sit.

Quid ergo miramur, si quilibet Sacerdos semper validè consecret, suppositâ legitimâ materiâ & formâ ac debitâ intentione? Certè si hoc non posset, non esset Sacerdos, sed laicus: nam principalis potestatis Sacerdotis, per quam à laico distinguitur, est potestas consecrandi Corpus & Sanguinem Christi.

Si dixeris; poterit retinere potestatem absolvendi à peccatis, per quam sufficienter distinguitur à laico. Respondeo, potestatem in Corpus Christi mysticum, essentialiter præsupponere potestatem in Corpus Christi verum, de quo suo loco.

Nec obstat, inquit Scotus supra n. 4. si dicitur de degradato, quia sit non Sacerdos: si enim hoc verum est, non est instantia ista de aliquo Sacerdote: dicitur tamen non esse verum, quia characterem non potest aliquis degradans delere. Nec conceditur, quod si quis potest ministerialiter aliquid conferre, quod sic potest ministerialiter auferre, quia Deus non sic eum instituit ministrum in amissione, sicut in collatione.

Et tunc illa regula: Facilius est destruere, quàm construere, non conceditur de ministerialiter agente in Sacramentis. Pro quo adduci potest illud Pauli 2. Cor. cap. ultimo: Non dedit Deus nobis potestatem in destructionem, sed in edificationem. Hæc ille.

Cui si rursus objicias: Degradatus non manet Sacerdos; quia spoliatur privilegio Clericali, & traditur Curie sæculari. Respondet n. 5. Non est essentiali Ordini habere illud privilegium concomitans: quod satis persuadetur; quia illud privilegium videtur concessum ab Imperatore Constantino.